

EGÉSZSÉGÜGYI ALKALMAZOTTAK LAPJA

A betegápolók, ápolónők, okl. bábák, fürdősök, fürdősnők, masszörök, viagyógykezelők, pedikűrözök, uszómesterek stb., kórházi segéd munkások és rokonszakmával foglalkozók hivatalos szaklapja.

A Szövetség hivatalos órái: reggel 9—12-ig, d. u. 3—7 óráig. Díjlanul közvelit intézetek, klinikák, kórházak, szanatóriumok, fürdők és magánosok részére képzelt személyzetet helyben és vidékre.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN.

© Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Dohány-utca 74. I. em. 16
Telefon: József 422—24.

SZERKESZTŐ:
Dr. RAJNAI BÉLA
orvos, elnök
FELELŐS SZERKESZTŐ:
SZIEBEN F. JÓZSEF

Hirdetések a legulányosabban felvételnek.

Kéziratok vissza nem adának.

Előfizetési ár: 1/4 évre 1 Pengő 20 f. (15.000 K.)

1930.

Ha így évforduló idején elgondolkozom kicsiny és nagy dolgok keletkezése és elmulása, avagy az ember életében szerepet játszó igénytelen történések és az emberiség sorsát eldöntő, vagy abban új korszakot indító hatalmas világesemények lefolyása felett: az emberi dolgok viszonylagosságának a felismerése billenti helyére lelki egyensúlyomat. Elvesztettem, vagy nyertem valamit, elmulasztottam, vagy előre elintéztem sikerült fontos, vagy kevésbé fontos ügyeket, mindez mily elenyésző jelentőségű — még, ha reám nézve életbevágó kérdéstről van is szó — pl. egy világháborúval szemben és ez viszont mennyire veszít a jelentőségéből, ha pl. egy-egy nemzedéket elpusztító borzalmas betegség kiirtásának fel-fedezését hasonlítom össze vele.

Ha azonban e gondolatmenetben van is némi megnyugtató elem, nem szabad a viszonylagosság élméletétől elszédült fővel a mindennapi élet követelményeinek reánk nézve bizonyára a legfontosabb jelentőségéről megfeledkezniünk. Hiszen atomok alkotják a világot, tengersok parányi rész léte vagy pusztulása teremti, vagy megsemmisíti világokat...

Immár a tizedik évfolyamába lépő kis szaklapunk újévi beköszöntője alkalmából hadd adjam hírül olvasóink nagy táboraiknak, hogy annak a reánk nézve sorsdöntő fontosságú ügynek, amelyért két évtizede küzdünk, minden illetékes tényezőt megmozgattunk és amelynek az előkészítésére egy emberöltőnek talán jobb sorsra érdemes energiáit áldoztuk: a magyar betegápolók és ápolónők ügyének országos rendezése egy igen komoly lépéssel közeledett a megvalósulás ígéretföldje felé. Miként már jeleztük, ezen országos jelentőségű kérdés megoldásával kormányunk a m. kir. Országos Közegészségügyi Intézet kiváló igazgatóját, *Johan Béla dr.* egyetemi rk. tanár uró méltóságát bízta meg, akinek a betegápolás világszerte érdeme szerint méltatott ügyének minden részletkérdésére kiterjedő alaposággal megírt tanulmánya nem régen jelent meg a fentnevezett intézet kiadásában.*)

E tanulságos füzet tartalmának részletes ismertetését sajnos, helyszűke miatt ma mellőznöm kell. Olvasóinknak, első sorban pedig az országos egyesületünk zászlaja alatt sorakozó magyar világi betegápolóink és ápolónőink okulására és meg-

nyugtására két elvi jelentőségű igazság megállapítását azonban el nem hallgathatom.

1. Amidőn u. i. hosszú évek munkája után végre elértük azt, hogy a kormány kezébe vette a betegápolókérdés országos rendezését, sőt mi több, ennek intézésével a fentnevezett kitűnő tudós szakférfit bízta meg, egyszer s mindenkorra tudomásul kell vennünk azt, hogy az államnak feltétlen joga ez a rendező munkát azzal és akként végrehajtatni, akivel és amint az neki tetszik. Természetesen alig képzelhető ez anélkül, hogy már a méltányosság kedvéért is, a különböző érdekeltségi körök jogos kívánságait „mérlegelés tárgyává ne tegye”, de végeredményben mégis csak azt az utat fogja választani, amelyet bizalmával felruházott szakembere — természetesen felelősségének minden terhével — javaslatba hoz.

2. A másik igazság pedig az, hogy *Johan tanár* idézett rendkívül érdekes tanulmányában, midőn az ápolónő- és védőnőkérdés reformjának keresztülvitelére vonatkozó javaslatait összegezi, hangsúlyozottan kiemeli hogy „a szerzett jogokat respektálni kell.” „Ha tehát” — ugymond — „valaki megszerezte magának azt a jogot, hogy magát ápolónőnek nevezze, ezt a jogát respektálni kell. Ebbe a kategóriába esnek azok, akik az állam által tudomásul vett valamely tanfolyamot elvégezték, vizsgáztak, azon megelégték s arról, hogy ők „ápolónők”-nek neveztesse nek, oklevelet nyertek. Ezeknek ezt a jogát a *jövőre nézve is* el kell ismerni!”

A szakképzettség szempontjából a II. csoportba sorozott ápolónők közül (ide tartoznak a mi tanfolyamunkat végzetek is) — *Johan tanár* szerint — lehetne egy bizonyos kulcs szerint azokat, akik pl. 10—15 éven át hűségesen és ügyesen szolgáltak, feljebbvalóik előterjesztésére az I. (ápolótestvéri) csoportba előléptetni. Őket azonban, mint azt *Dollinger professor* ajánlotta — ezek *Johan tanár* saját szavai — „segédápolónőknek” elnevezni nem lehet, mert ez a multra nézve *jogfosztás volna*, hisz ezek a miniszter képviselője által ellenjegyzett „ápolónői oklevél” felett rendelkeznek.

„Azt az ápolónőt, akinek *bár nincsen államilag elismert ápolónői oklevele, de 5 évnél hosszabb ideje szolgált mint ápolónő*, ha szolgálatát ez idő alatt ügyesen és hűségesen teljesítette, a legalább öt évi ápolónői szolgálat igazolása esetén be kellene venni a II. (ápolónő) csoportba. Arról is lehetne szó, hogy pl. 25 évi megfelelő szolgálat esetén kivételesen egy bizonyos százalékuk az I. csoportba („ápolótestvér”) kerülhessen!”

„Azokat az ápolónőket, *akiknek államilag elismert ápolónői oklevelük nincs és 5 évnél*

*) A megküldésével tanusított szives figyelemért ezuton mond köszönetet e sorok írója.

rövidebb, de 2 évnél hosszabb ideje szolgálnak mint ápolónők valamely kórházban, megfelelő vizsga sikeres letétele esetén kelene csak az ápolónők II. csoportjába sorozni; akik pedig ezek közül 2 évnél rövidebb ideje szolgálnak kórházban, mint ápolónők, megfelelő ápolónői tanfolyam elvégzésére kellene utasítani (addig pl. „ápolósegéd” volna a címük!).

Láthatjuk ezekből is, hogy az a hivatott kéz, amely a betegápolónőink sorsát rejtí, a méltányosság tág keretei között szerető gondnal örködik az érdekük felett. Vajha az új esztendőben összes jogos kívánságaink teljességébe mehetnének! Adja az Ég!

Rajnai Béla dr.

A mi ujévünk.

Ez ujév kezdetén, úgy érezzük, életünk forduló pontjához értünk s önkénytelenül mélyebben elgondolkozunk a bennünket legközelebről érdeklő dolgok felett. Mit jelent reánk nézve ez a forduló pont? Milyen feladatok várnak reánk? El tudjuk-e azokat végezni? Eredményt érünk-e el, vagy csalódás vár-e reánk?

Olyan kérdések ezek, amelyekre feleletet kell adnunk saját magunknak. Elég erőseknek érezzük-e magunkat arra, hogy a küzdelmet felvegyük, vagy tünynán, lustán engedjük, hogy mindenki belénk rugjon? Sehol egy védő szó, minden oldalról csak ostorozás az osztályrészünk?

Mi, kik felvettük a keresztet a vállunkra és úgy mentünk betegeket ápolni, akkor, amikor éhbért adtak a kórházak, mégis dolgoztunk becsületesen. Mert bennünket erre neveltek, mert ez a hivatásunk és mert bízunk a jobb jövő reményében. Lehet, hogy az ujév talán több megpróbáltatást, több szenvedést hoz számunkra, mint amennyit már eddig is juttattak a múltban, de mi is több erőt, több szervezetséget és több hitet viszünk át az újévbe és így felvértezve munkára és — ha kell — harcrakészen állunk.

De ne emlegessük most panaszainkat. Inkább örüllünk annak, hogy eljött az ujév és vele együtt nekilendült újra a munka és az új felelőségek ideje. Mert az ujévben új munkára indulunk, új felelőség érzésével a szívünkben. A jó Isten sok és nehéz feladatot bízott reánk, vezetőkre. Ez a meggyőződés készítet arra, hogy tagjaink felelőségéről szóljak, mert a szövetség munkájáért valamennyien felelősek vagyunk. De most nem azt kérdezzük, ki mit tett eddig a szövetség érdekében, hanem azt, hogy mit tegyen az ujévben. Álljon mindenki a szövetség szolgálatába és dolgozzon tehetsége szerint. Akkor és csak akkor várhatunk eredményeket és csak így remélhetjük, hogy jogainkat meg tudjuk védelmezni.

Ebben a hitben kívánok minden tagnak és jó akarónknak boldog ujévet.

Balázs Flóra, alelnöknő.

Boldog ujévet.

Harmincadik boldog ujévet kíván a Magyarországi Fürdőalkalmazottak Orsz. Szakegyesülete a szakmába tartozó összes kartársaknak, kartársnőknek és pártoló tagjainak.

Egy kis tábor harminc évvel ezelőtt kezdte meg a szervezés munkáját a város végén egy kis elhagyott házikóban, ahol egy pár önállóan gondolkozó és öntudatos szaktárs tisztában volt azzal, hogy csak egyesült erővel lehet ennek a munkástábornak jobb létet és munkája után kiérdemelt megbecsülést biztosítani, emberhez méltó bánásmódot kiharcolni.

Abban az időben kezdték meg a szervezés munkáját, amikor még kora hajnalban nyitottak, hétközben úgy, mint vasár- és ünnepnap és a töke kapzsiságából késő estig tartottak nyitva a fürdőüzemek. Amikor szóttalanul el kellett tünni az ideges vendég méltatlan viselkedését. Sőt még azért sem szólhatott a fürdő, ha a tisztességesen megszolgált munkájáért az őt megillető kiszolgálási díját nem kapta meg.

Igaz, azóta elmúlt egy pár évtized és hála nektek derék öntudatos uttörőink, megtanítottatok a tisztesség határain belül mindenre. De egyuttal arra is, hogy mindezekért, amit mi nyújtunk, egy tisztességes emberhez méltó megélhetés is jogosan megillet minket. Ezt azonban csak úgy lehet teljes egészében elérni, ha ennek a szakmának minden munkása, közös erővel, egymást támogatva, kivétel nélkül a sikra száll érdekeink megvédésére.

Félre minden kishitűséggel, mert a tisztességes megélhetéshez minden dolgozónak joga van, akár szellemi, akár fizikai munkával támogatja és tartja fenn azt az édes kis göröngyöt, ahol született.

A szakegyesület munkájának volt is eredménye, mert ma már nem kora hajnalban megyünk be az üzembe, és nem a késő esti órákban távozzunk el. A kiszolgálási díj is rendeződött, amennyiben meg van állapítva, hogy egy kezelésért milyen díjazás jár és ha erről netán a vendég megfeledkezik, ezt jogosan követelhetjük.

Hogy nagyobb eredményeket nem értünk el, azt nem csak azoknak a rovására írjuk, akik távol tartották magukat a mozgalmunktól, hanem közre játszott a világháború, forradalom, kommün és még ehhez elröbölt hazánk háromnegyed részét, ezzel százakra menő szaktársakat veszítettünk. Ha ez most egészében meg volna, úgy nem lenne probléma *szent ügyünket, a képesítést megvalósítani.*

Azokban reméljük, hogy azok is, akik még távol tartják tőlünk magukat, öntudatra ébrednek és sorinkba, mint tisztos közkatona beállnak, együttes erővel meg fogjuk teremteni azt a régi egyedüli vágyunkat, amivel fekszünk és kelünk.

Azzal a reménnyel ismétlem meg 1930. évre boldog ujévi kívánságomat, hogy végre ez az év meghozza a hosszú évek óta vajudó képesítésünket.

Kertész Károly, alelnök.

Befizetés. Az Otthon-Asztaltársaság minden héten csütörtökön este 7 órától 8 óráig tartja befizető óráit VII., Dohány-utca 74, I. em. 16.

Lenni, vagy nem lenni!? E drámai kérdés lebeg felettünk. Egyelőre még fölünk függ a kocka pergetése; rajtunk áll, hogy a kedvezőbb oldalára forduljon. Ellenben, ha megvárjuk, hogy kivegyék a kezünkől, létünk sirja fölé keresztfát tűzhetünk és felirhatjuk rá: „Consummantum est!” (Beteljesült!), mert a mi létünk eltemetődik a feltámadás reménye nélkül. Aggasztó, reánk nézve lesújtó tervek csiráit rejtegetli a jövő méhe. Vannak olyan társadalmi problémák, amelyeknek megoldása az illetékes felsőbb körök szerint a legmorálisabb alapon nyugosznak, míg az érdekelt alsóbb osztályra nézve, azoknak a végrehajtása ellentétben áll az isteni igazsággal és mintegy merényletnek lehet minősíteni a családi tűzhely szentsége ellen; neveli az elégedetlenkedők és kétségbeesők táborát. Betevő falatról, arról a szűken mért darab kenyérről van szó, amelyet verejtékünk, nem egyszer könnyeink árán szerzünk és aminek nagyobb felét, sokan közülünk családjukkal, gyermekeikkel osztják meg és amelyet ki akarnak venni a kezünkől. Minden átmenet nélkül nem lehet egy régen megszokott társadalmi intézményt megváltoztatni. Évek óta szenvedjük nyomasztó helyzetünk keserűségeit. Évek óta hangoztatjuk sérelmeinket, pazaroljuk testi és lelki erőnket beteg embertársaink érdekében és végül mi lesz a jutalmunk?... Midőn már szebb, derültebb napoknak kellene felvirradni, koldusbotot nyújtanak felénk. Nagyon is megbosszulná magát egy olyan intézkedés, amely ezeket kítaszítana a nincstelenség sivárságába, a nyomorba. Isten a megmondhatója, mily sok könny, mennyi átok, öngyilkosság lenne a következménye, ha megfosztanának bennünket a kenyérkereslet lehetőségétől. Ki felelné mindezekért az Örök Bíró előtt? Mert valakinek a lelkén száradna minden könny, minden átok, minden tragédia. Nem, nem és ezerszer is nem!... Nem lehet pálcát törni azok felet, akik évtizedek óta, bátran mondhatjuk, hogy a Golgota árnyában teljesítik idegölő, de a legnemesebb szolgálatot. Elítélni még az apagyilkost sem lehet meghallgatás nélkül. Csakis a legigazságosabb megértés és bölcs belátás hozhat jövőnkre vonatkozó határozatot. Mindamellel e megértést, belátást ki is kell vívunk, ki kell érdemelnünk. Nincs csak a szemébe kell nézni a kínos bizonytalanságnak, ettől az el nem oszlik, hanem teljes szellemi erőnkkel kell azt megsemmisítenünk. A sültgalambra várás ideje régen elmúlt. Példaadó, kifogástalan munkássággal remélhető csak érvényesülés. Hogy azt mi elérhesük, egy önzellen táborra, minden kritikát kiálló harcosokra van szükség. A legnemesebb gyümölcsfa lombján is előfordulnak férges gyümölcsök, azonban a gondos termelő igyekszik ezeket minél előbb eltávolítani, hogy a többi megővje a romlástól. Közöttünk is vannak egyesek, akik elitelendő viselkedésükkel többet ártanak, mint használnak ügyünknek; nem egyszer tesznek bizonyosgot helytelen magatartásukkal arról, ami sehogyan sem egyeztethető össze azzal a fonséges céllal, mely vezérlő szelleme az Egyesületnek.

Nem elég ha valaki tagja az Egyesületnek, meggyőződéses hívének is kell lennie. Emelkedett lelkű, erényekben gazdag nő lehet csak mintaképe egy betegápolónőnek. Ahányan vagyunk, bármily környezetben forgunk, úgy szolgálhatunk,

mint szórakozásunk óráiban, viselkedésünknek, magatartásunknak mindenkor összhangban kell lennie intelligenciánkkal; ellenkező esetben sohasem fogjuk renoméunkat arra a polcra emelni, a melyre hivatásunkból kifolyólag jogot formálhatunk. Akik erre nem képesek, nem valók közénk. Egyesek hibája miatt nem áldozhatjuk fel közös jólétünket. Egyesek botrányos viselkedése miatt, nem lehet kigyót, békát kiáltani az összességre. Legyünk kevesebben, de kitartó, kemény katonái ügyünknek; így erősebbek leszünk, mintha azok is közöttünk maradnának, akiknek csak rombolásra van felhetségük; akik a becsületes, lelkiismeretes, fáradalmak gyümölcseit csak elférgesítik, jóhírnevükre nem egyszer kérdő jelet raknak. Ezekre ki kell mondani: „Hadd hulljon a férges!” Egyesek büneiért nem bűnhődhet a nagy többség, ilyesmi csak a középkorban volt lehetséges.

Alakítsunk egy nem nagy, de együttérző családot és ha e család összetart, minden tagja megteszi a kötelességét, nyert ügyünk lesz; nyugodt lélekkel hajthatjuk fáradt főnket párnánkra, nem fog álmainkból felriasztani a „Mi lesz velünk?” gyöttrő gondolata. Demoralizált hadsereggel nem lehet csatát vívni. Egyesületünk is csak úgy maradhat szilárd, ha a nem kívánatos tagjaitól megszabadul, ellenkezőleg ne is gondoljunk és ne is reméljünk egyebet, mint hogy elspör mindnyájunkat — érdemest és érdemletlen — egy bekövetkezendő vihar.

Dinyér István.

Vegyes hírek.

Küldöttségünk. Mint ismeretes, dr. Furka Sándor h. igazgató-őorvos ur főbb ízben nyilvánította jóindulatát a világi ápolónői karral szemben. Egyesületünk vezetősége e jóindulatu pártfogást mással nem viszonzozhatta, mint hogy fentnevezettet az egyesületünk disztagjai sorába iktatta. Egyesületünk diszoklevelét 1929. december 10-én háromtagu küldöttségünk, név szerint Balázs Flóra alelnök, Szieben József főtitkár és Vály Ferenc pénztáros nyújtotta át, kérve, hogy a jövőben is azal a szeretettel kezelje a világi ápolói kart, mint azt a múltban tette. Öméltósága meghatóttan vette át az egyesület diszoklevelét, melyet megköszönve, kijelentette, hogy a jó munkaerőt, mint munkatársat mindig meg tudta becsülni és a jövőben is ezt fogja tenni. Arról is meg van győződve, hogy még sokan vannak, akik kiüntetésre érdemeiket szereztek a világi ápolónői karban. Igéretet tett, hogy amennyire módjában áll, a jövőben sem feledkezik meg rólunk.

Értesítés. A Fürdősök Egyesülete t. tagjait ez uton értesítjük, hogy az egyesület elnökeinek, Nagy Pál testvérnek — aki a Rókus-kórház gége-osztályán fekszik betegen — felgyógyulásáig az elnöki teendőket Kertész Károly alelnök vette át. Az elnökség minden hét csütörtökön este 7—8 óráig tart hivatalos órákat.

Gyászhir. Less Juliát, szövetségünk régi hűséges tagját edesatyjának elhalálzásával mély gyász érte. Testvérünk mélységes gyászában mindannyian osztozunk.

Tagértekezlet. A Fürdősök Egyesülete 1930. január 19-én tagértekezletet tart, amelyre ez uton hívja fel a tagok figyelmét.

A vezetőség gondoskodik, hogy kellő időben jusson tudomására a tagoknak az értekezlet helye ideje és tárgya.

Értesítés. A Fürdősök Egyesülete 1930. február 23-án rendezi meg szokásos bálját a Szent Gellért-fürdő nagy halljában. A rendezőség nagy körültekintéssel végzi az előmunkálásokat. Készüljön mi is mindannyian e bátra, hogy a multakhoz méltóan nyerjen befejezést.

Eljegyzés. *Trényi Julia* kártyásnő és *Szilassy Sándor* 1929. december hó 18-én eljegyezték egymást. Szívöböl üdvözljük az ifjú jegyest párt.

Disznótóros vacsora. A Befegápolók Egyesülete 1930. január 12-én (vasárnap) este 8 órakor VIII., Dobozi-utca 45. sz. alatti székházának nagy termében közkívánatra ismét

disznótóros vacsorát

rendez, melyre tisztelettel meghívja a t. tagokat és hozzátartozóit az ELNÖKSÉG.

A vacsora-jegyeket kérjük 1930. január 9-én este 7 óráig az egyesület irodájában VII., Dohány-utca 74. I. em. 16. sz. alatt megváltani, mert csak annyi személy részére készítünk vacsorát, ahány jegy elfogy. Jó italokról gondoskodás történik.

Fürdősküldöttség a kereskedelmi miniszteriumban. A fürdőüzemeknek a nagy ünnepek első napján való zárva tartásának ügye régen vajudó sérelme a fürdőmunkásságnak. A szövetség minden évben átirt azon fürdő-üzemek igazgatóságához, amelyekről tudomása volt, hogy üzemüket nyitva tartják. Sajnos nem sok eredménnyel, mert a minél több haszon reménye a fürdőmunkásság jogos kívánságát is háttérbe szorította.

Mint hogy a fürdőmunkásságnak az üzemek igazgatóságainál tett többszöri megkeresése eredménnyel nem járt, a szövetség vezetősége küldöttségben járt *Jezsovits János dr.* h. államtitkár úrnál és előterjesztette a kérelmét.

A küldöttség tagjai *Dvorcsák Antal dr.* ügyvéd, *Szieben József* főtitkár, *Kertész Károly* a fürdőszakosztály alelnöke, *Fazekas Mihály* szaktitkár és *Vilkovits János* pénztáros voltak. Az államtitkár ur az előadottak után azon nézetének adott kifejezést, hogy a fürdőmunkásság kívánsága a legméltányosabb és módott fognak találni, hogy ezen kívánság a fürdőmunkásság megnyugvásával nyerjen elintézését.

Szövetségünk küldöttsége megnyugvással távozott a miniszteriumból és várakozó állápontra helyezkedik, azon reményben, hogy az ígéretet eredmény fogja követni.

Küldöttség a polgármesternél. A szent Rókus-kórház igazgatósága rendeletet bocsájtot ki és iratott alá a kórház személyzetével, mely olyként rendelkezik, hogy a szolgálat befejezése után előzetes engedély-kérellem nélkül lakóhelyüket el nem hagyhatják. A kórház személyzete sérelmesnek tartotta a rendelet intézkedését és megkereste szövetségünket orvoslásért. Szövetségünk méltányosnak találta a panaszt, mert a rendelet antiszociális módon az egyéni szabadságba lépő bele. Antiszociálisnak tartjuk azért is, mert nincs még egy szakma, amelynek munkásai annyira reá szorulnának egy néhány órai fiztá, szabad levegőre, — már amennyire ez Pesten élvezhető — mint az egészségügyi alkalmazottak — különösen az ápolónői kar — mert kora reggeltől késő estig zárt, nehézlevegőjű kórtermekben, majd szolgálat után főmeleglakásokban — ahol 10—12-en laknak — élnek le életüket. Nem hisszük, hogy a rendelet életrekeltője, ha így kellene életét leélnie, vagy csak egy két évet kellene így élnie, gondolt volna arra, hogy egy ilyen rendeletet irasson alá a fennhatósága alá rendelt személyzetével.

Ez csak Magyarországon lehetséges, mert más államok egészségügyi alkalmazottainál ezt még nem tapasztaltuk, annak ellenére, hogy sehol sincs megengedve, hogy 10—12-en lakjanak egy szobában. Kötelességünknek tartottuk, hogy ez ügyben eljárjunk a polgármester úrnál és e rendelet megváltoztatását kérjük.

A polgármester ur 1929. december hó 20-án fogadta küldöttségünket, amely *Tobler János* országgyűlési képviselő és *Szieben József* szöv. főtitkárunkból állott. A képviselő testvérünk előadta a kórház személyzetének sérelmét és kérte a polgármester ur jóindulatu intézkedését.

A polgármester ur meghallgatta képviselő testvérünket és átvette szövetségünk beadványát. Érdemben nem nyilatkozott, hanem ígéretet tett, hogy az ügyet megvizsgálja és amennyiben az nehézségekbe nem ütköznék úgy módot keres annak módosítására.

Igazgatósági ülés. A Befegápolók Egyesülete 1929. dec. 13-án tartotta meg rendes havi ülését. *Balázs Flóra* alelnök megállapítván az ülés határozatképességét kérte a mult havi jegyzőkönyv felolvasását. *Dinyér István* felolvasta a jegyzőkönyvet, amit némi helyesbítéssel tudomásul vettek. *Válfy Ferenc* a pénztári állományról számolt be, ami egyhangulag vételt tudomásul. *Szieben József* főtitkár az elmult havi munkáról tett jelentést, egyhangulag vételt tudomásul. *Vura István* kérte, hogy régi jogaiha helyeztessék vissza. Az igazgatóság megbizta az elnökséget, hogy nézzen utána, ha fentnevezett eleget tett kötelezettségeinek, úgy kérelme teljesíthető. *Polacsek Sándor* kérte, hogy a még hátralévő büntetése elengedjessék. Az igazgatóság a kérésnek eleget tett. Ezután az igazgatóság elhatározta, hogy amennyiben a Szilveszter-estély nem lesz megtartva az egyesület 1930. január 12-én közkívánatra ismét disznótóros vacsorát rendez. Majd az egyesület több belső ügyét tárgyalta le az igazgatóság. Végül *Deák Mária* az új tagok névsorát olvasta fel, akik ellen kifogás nem létezt. Ezzel a napirend kimerült, elnök az ülést bezárta.

Választmányi ülés. A Fürdősök Egyesülete 1929. nov. 28. án tartotta meg rendes havi ülését. Az ülést *Kertész Károly* alelnök nyitotta meg. A határozatképesség megállapítása után sajnálattal jelentette be, hogy *Nagy Pál* elnök testvér betegsége következtében átvette az elnöki teendők végzését, majd a jegyzőkönyv felolvasását kérte. *Nánay József* h. jegyző felolvasta a mult havi jegyzőkönyvet, amit több módosítással fogadott el a választmány. Utána *Vilkovits János* a pénztári jelentést tette meg, amit egyhanguan vett tudomásul a választmány. *Szieben József* főtitkár terjesztette elő havi jelentését, amit egyhanguan vettek tudomásul. Ezután *Kertész Károly* alelnök számolt be keposvári és pécsi utjáról, ami egyhanguan vételt tudomásul. *Nánay József* a szakelődások ügyében szólt fel, amelyre *Kertész Károly* alelnök adta meg a választ. *Jelinek Lajos* két felszólalására a választmány olyként határozott, hogy az első a régi szokások szerint tartja fenn, míg a második felszólalását egyhanguan vette magáévá. *Vilkovits János* a gyermek-felruházás ügyében szólt fel. A választmány ez ügyben egyhanguan az előző évi összegben járult támogatás címén hozzá. *Szieben József* főtitkár az évenként szokásos bál ügyében szólt fel, amely felszólalást a választmány egyhanguan teszi magáévá és megbizta az elnökséget, hogy a terem bérlete ügyében járjon el. Több tárgy nem volt, elnök az ülést bezárta.

Választmányi ülés. A Fürdősök Egyesülete 1929. december hó 27-én tartotta meg rendes havi ülését. Az ülést *Kertész Károly* alelnök nyitotta meg. A határozatképesség megállapítása után *Onódy János* felolvasta a mult havi ülés jegyzőkönyvét, amit egyhanguan vettek tudomásul. *Vilkovits János* a pénztári állományról számolt be, amelyet hosszabb vita követett. A vitában *Tóth Mihály*, *Fazekas Mihály*, *Babay József*, *Jelinek Lajos* és *Szieben József* vettek részt. *Kertész Károly* alelnök a miniszteriumban járt küldöttség végzett munkájának eredményéről számolt be. Ezután *Tóth Mihály* azon óhajának adott kifejezést, hogy szükségét látta egy titkárnak a beállítását. A felvetett gondolatot hosszabb vita követte, majd egy időre a kérdést levették a napirendről. *Babay József* inčiványozta egy taggyűlés megtartását. Az inčiványhoz többen szólottak hozzá, majd a megtartás mellett döntöttek. Ezután még a farsangyi bál kérdésével foglalkozott a választmány és ezzel a napirend kimerülven elnök az ülést bezárta.

Felelős kiadó: *Szieben József*.